

APARTHEIDIN POLTTOPISTE

n:o 27

Lokakuu 1992

Johtaa vai seurata?

Monia poliittisia kommentaattoreita kehoitettiin kuuntelemaan tarkkaan mitä presidentti FW de Klerk sanoo avatesa-
saan parlamentin tällä viikolla (12.10.). Pian kuitenkin jännittyneen odotuksen ilmapiiri sai antaa tilaa tunteelle menetetyistä mahdollisuuksista, joka aikanaan leimasi Bothan aikaa.

De Klerkin puhe toi yksinkertaisesti esiin kolmikamarisen parlamentin toivotonmuuden ja alleviivasi sitä, että hänen oma johtajuutensa on täysin maho. Hän on mies, joka aloitti kehityksen, joka sitten jätti hänet rannalle.

Poissa ovat ne loistavat poliittiset liikkeet, jotka lumosivat maailman ja saivat kotoisen opposition hämmennyksiin. Poissa on myös hänen valta-asemaansa luonnehtinut rohkeus.

Tämän sijasta kansa näkikin miehen, joka on halvaantunut päättämättömyydessään johtaako vai seuratako. Hän valitsi olla tekemättä kumpaakaan.

Olisi ollut parempi, jos hän olisi jättänyt koko jutun, mutta sitten hän eteni nuhtelemalla kaikkia puoluepoliittisten intressien asettamisesta kansallisten intressien edelle tässä kehityksessä kohti demokratiaa.

Hetkeä aiemmin hän oli paljastanut, ettei suostuisi astumaan väliaikaishallitukseen ANC:n kanssa ennenkuin ANC olisi karistanut joukoistaan radikaalit ja vetäytynyt liitostaan Kommunistisen puolueen kanssa.

Tämä oli pateettinen esitys mieheltä, jonka pitäisi olla uuden Etelä-Afrikan arvojen ruumiillistuma. Näiden arvojen huipulla on demokratian edistäminen ja omistautuminen neuvotteluille.

Oikeasti de Klerkillä ei enää ole kapasiteettia lopettaa joukkotoimintaa tai määrätä ANC:tä sen paremmin kuin mitään muutakaan poliittista liikkettä.

Hänen hallituksensa oli menettänyt sekä oikeutuksensa että arvovaltansa menettämällä otteensa asioista. Väkivalta jatkaa laajenemistaan, rikollisuus rehottaa, turvallisuusjoukot ovat korviaan myöten sekaantuneet väkivaltaan ja neuvotteluprosessi huojuu ja horjuu.

Tämä tuskin on tilanne, jossa de Klerk voi tehdä huomautuksia ikään kuin kaikki olisi kontrollissa. Hänen presidenttiytensä

on menettänyt sisältönsä ja on olemassa enää vain paperilla.

Tämä ei tarkoita sitä, etteikö hänellä edelleen olisi osa esitettävään, mutta se osa on siinä, että hän osoittaa suuntaa omalla kannattajakunnalleen. Neuvo, jota hän on aina auliisti jakanut Nelson Mandelalle.

Hänen lausuntonsa parlamentissa herättävät erittäin osuvia kysymyksiä. Kaikilla poliittisilla liikkeillä, mukaanlukien Kommunistinen puolue, on demokraattinen oikeus mobilisoida joukkoja ja lisätä kannatustaan, ja jos kannatus on huomattavaa, on tällaisen liikkeen tultava tärkeäksi osaksi muutuskoneistoa.

Vanhat "punaisen vaaran" -taktiikat kommunistija vastaan eivät toimi, eivät nyt kun kommunistiset puolueet toimivat vapaasti läntisessä maailmassa. Tämä on demokratian olemus.

On julkeuden huippu, että monet valkoiset odottavat mustien hylkäävän Kommunistisen puolueen ja siirtyvän kannattamaan puolueita, jotka ovat aina olleet tunnustetusti rasistisia ja joiden politiikka on johtanut tuhansien mustien kuolemiin.

Palataksemme de Klerkin viittaukseen radikaaleista — tarviiko ketään muistuttaa siitä, että juuri radikaaleiksi luonnehditut muuttivat tätä yhteiskuntaa. Joka tapauksessa minkähänlaista mittaria pitäisi käyttää määrittelemään ketkä ovat radikaaleja ja ketkä eivät? Monet niistä, joihin hän saattaa viitata ovat enemmistön mielestä rehellisiä aktivisteja, jotka pyrkivät takaaman paremman lopputuloksen yhteiskuntamme sorretuille.

Ei, hohto on häviämässä de Klerkin yltä eikä minkäänlainen tyrannisointi enää muuta asiaa miksikään. De Klerkin on vastustettava kovia muutoksen politiikan toisasioita ja sitä tosiseikkaa, että hänen hallituksensa pitää panttivankinaan apartheidin luomuksia, kotimaiden johtajia.

Mutta ehkä kaikkien kamalin asia, minkä de Klerk sanoi tällä viikolla oli se, että hän pitää väkivallan vähenemistä ennakkoehtona vaalien järjestämiselle.

Miten hyvänsä asiaa katsoo, de Klerk on keskeisesti sotkeutunut väkivaltaan. Todistetut ja vielä todistamattomat tapaukset turvallisuusjoukkojen sekaantumisesta väkivaltaisuuksiin kuten Goniwen

ja ehkä David Websterin tapauksissa, osoittavat syyttävää sormeaan kohti hallitusta.

Lisäksi de Klerkin ja hänen hallituksensa tulee ottaa täysi vastuu siitä, että huolimatta rajattomista voimavaroistaan ja asiantuntijoistaan hänen hallituksensa ei ole onnistunut lopettamaan väkivaltaa.

New Nationin pääkirjoitus 16.-22.10.1992

Krokotiilin kyyneleitä

Vihdoin de Klerk on siis "pyytänyt anteeksi" apartheidia. Tai näin Kansallisuuspuolue ja valtion mediavälineet haluaisivat meidän uskovan.

Itseasiassa hän sanoi olevansa "pahoillaan" siitä, että hallitus itsepintaisesti jatkoi "liian kauan" vaikka oli jo käynyt selväksi, ettei apartheid toimi.

Mikä on jokseenkin sama kuin jos raiskaaja pyytäisi anteeksi jatkettuaan "liian pitkään" vaikka olikin jo huomannut, ettei uhri nauttinut.

Kaikki tietävät miksi de Klerkin on niin vaikea luopua kannastaan apartheidista. Yhdellä puolellaan hänellä on afrikaaniteologit, jotka oikeutetusti näkevät apartheidin syntyä ja harhaoppisuutena, ja ohjaavat häntä kohti tunnustuksen parantavia voimia. Toisaalla pelkona on hänen isänsä kaltaisten kannattajien hylkääminen. De Klerkin isähän oli ministeri, joka avusti sellaisten halpamaisten lakien luomisessa kuin Mixed Marriages Act (kielsi rotujen väliset avioliitot) ja Immorality Act (kielsi eri rotuja harjoittamasta sukupuoliyhteyttä keskenään).

De Klerk voi olla presidentti, mutta hän on myös ihminen. Meidän tulisi ehkä sympatiserata tätä inhimillistä näkökulmaa. Mutta pitääkö juuri tämän ihmisen olla presidentti?

Pitääkö vastuu uuteen Etelä-Afrikaan johdattamisesta jättää miehelle, joka ei osaa erottaa toisistaan hyvässä uskossa tehtyä "vahinkoa" ja johtamistapaa ja käytäntöä,

joka johti miljoonien elämän tuhoutumiseen?

Apartheid oli säädytön ja inhottava alun alkaenkin. Etelä-Afrikan tulevaisuuden tulisi olla niiden käsissä, jotka tietävät, ymmärtävät ja tunnustavat — ja ovat siksi valmiita korjaamaan — sen hirveän tuskan ja kärsimyksen, jonka apartheid on aiheuttanut.

Weekly Mailin pääkirjoitus 16.-22.10.1992

Omistautunut kaikille afrikkalaisille

Apartheidin arkkitehti Hendrik Verwoerd pyöri varmaan haudassaan. Samaan aikaan kun hänen leskensä, 92-vuotias Betsie, muutti Oraniaan, puhtaan valkoiseen 16 kuukautta sitten perustettuun "sirtokuntaan", jonka on tarkoitus olla afrikaaneriden tulevan kotimaan pääkaupunki, liittyi hänen pojanpoikansa Wilhelm ANC:hen. AFP:n (Agence France Press) kirjeenvaihtaja jututti Wilhelm Verwoerdiä.

ANC:n presidentti, Nelson Mandela, teki suuren vaikutuksen 30-vuotiaaseen Wilhelmiin ja hänen vaimoonsa Melanieen vieraillessaan Stellenboschin yliopistossa, afrikaaneriden linnakkeessa, viime vuoden toukokuussa. Wilhelm, teologian maisteri, opiskelee yliopistossa filosofian tohtoriksi.

Suora yhteys

"Olimme kumpikin ällistyneitä siitä, ettei Mandela ollut lainkaan katkera," sanoo Wilhelm. "Hän oli lämmin ja ystävällinen huolimatta kaikesta mitä on joutunut kokemaan, huolimatta siitä, että tapasi jonkun, jolla on niin suora yhteys henkilöön, joka oli vastuussa siitä, että hän joutui vankilaan."

Hendrik Verwoerd loi rotuerottelun periaatteet toimiessaan 1950-luvulla alkuasukasasioiden ministerinä (minister of Native Affairs). Ollessaan pääministerinä vuonna 1960 hän julisti ANC:n laittomaksi ja loi puitteet politiikalle, joka johti Nelson Mandelan 27 vuodeksi vankilaan.

"En ikinä halunnut kuulua mihinkään erityiseen puolueeseen," sanoi Wilhelm. Joskus hänen sympatiansa ovat olleet iso-isänsä Kansallispuolueen puolella, hän myöntää, mutta sittemmin ne siirtyivät Demokraattiselle puolueelle.

Ruohonjuuritasolla

"Olen ollut aina mukana kirkon toiminnassa, ja minusta tuntui että politiikka oli liian "likaista". Mutta vuosien varrella olen muuttanut käsitykseni siitä, kuinka tehokas sitä voi olla toimiessaan ruohonjuuritasolla.

Ihmisen täytyy puuttua politiikkaan jonkin järjestön kautta, jossa voi todella perehtyä varsinaisiin rakenteisiin, eikä vain reagoida jotenkin yksittäisiin ongelmiin. Tässä syy siihen, miksi katson että on tärkeää kuulua puolueeseen. Mielestäni ANC:n on tällä hetkellä paras puolue."

Osaston johdossa

Melanie, teologian opiskelija myös, liittyi ANC:hen Mandelan vierailun jälkeen ja kuuluu nyt Stellenboschin osaoston johtoon. "Viime aikoina Melanieen kokemukset ihmisistä ruohonjuuritasolla auttoivat minua tekemään päätökseni," sanoi Wilhelm.

"On hyvin tärkeää rikkoa valkoisen yhteisön rajoja, erityisesti siksi, että Etelä-Afrikassa on erittäin helppo elää normaalia elämää. Varsinkin Stellenboschissa," hän lisäsi.

"Ja pitääkseen mielessään todellisuuden, ollakseen tietoinen tämän maan ongelmista, on erittäin tärkeää tulla ulos siitä yhteisöstä ja osallistua sellaisen puolueen toimintaan kuin ANC."

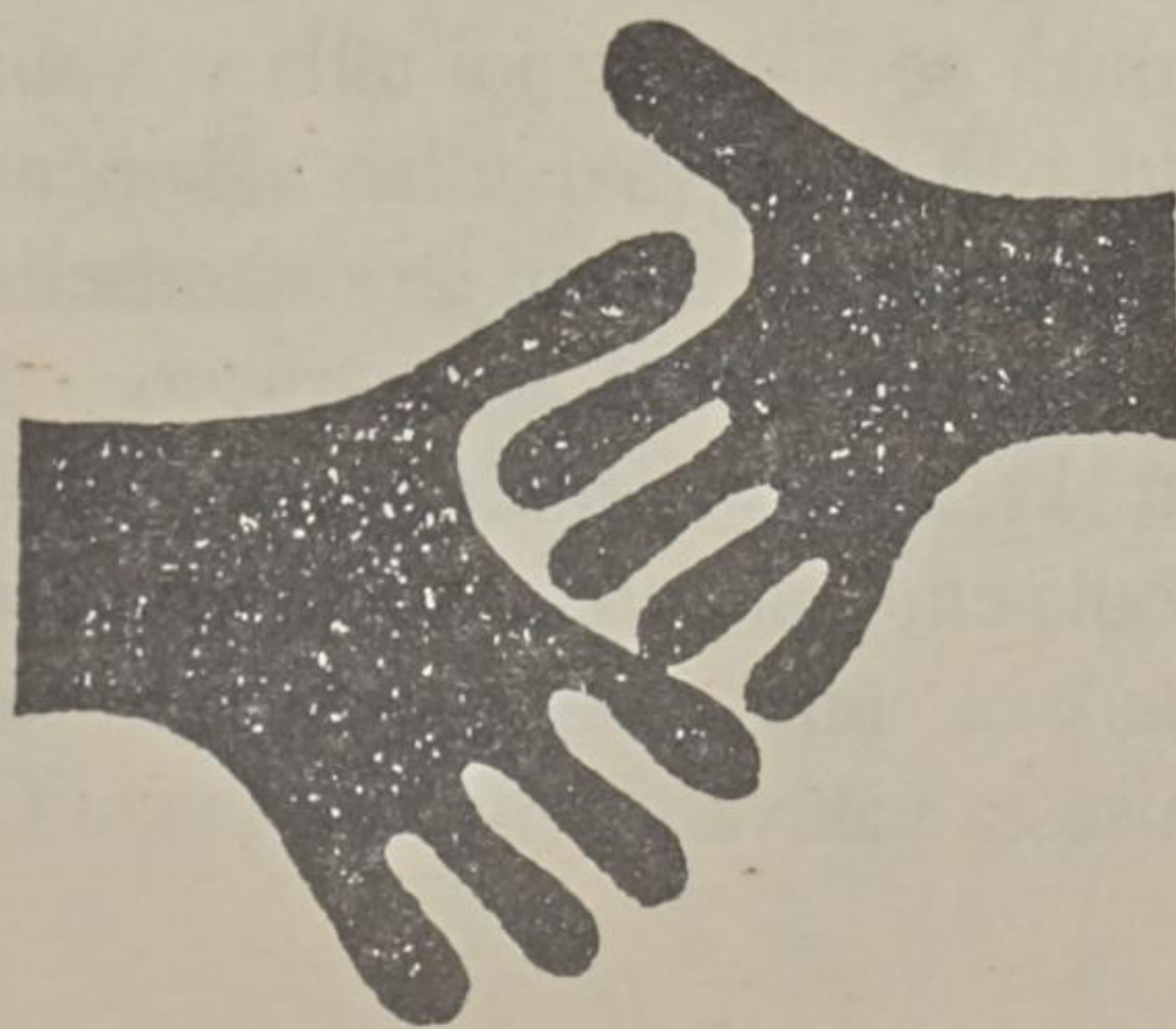
Tyytymätön

Wilhelm myöntää, että hänen isänsä, joka on erittäin aktiivinen apartheidia puolustavassa Konservatiivisessa puolueessa, oli erittäin tyytymätön poikansa päätöksestä. "Hän näkee jäsenyyteni ANC:ssä siirtymisenä vihollisleiriin. Vanhempieni on erittäin vaikea ymmärtää tätä. He ovat kasvaneet tässä järjestelmässä siinä käsityksessä, että ANC on tärkein vihollinen.

Mutta hän toivoo heidän joskus ymmärtävän. ANC on lähimpänä rotusorrotonta järjestöä, ja se heijastaa parhaiten "meidän yhteiskuntamme todellista luonnetta", hän sanoi.

"Minulle afrikaanerina oleminen merkitsee ennenkaikkea omistautumista kaikille Afrikan kansoille. Kun antautuu tälle maanosalle laajemminkin mielessä, käsittää että kyseessä on paikka, jossa pitäisi suuresti kunnioittaa afrikaanerien kultturia, kieltä ja panosta ylipäänsä."

Mayibuye, lokakuu 1992

Päällikkö kuoleman varjo kintereillään

KwaZulun konflikti ulottuu jo maaseudun townshipiin, Mondloon, kirjoittaa John Carlin.

1820-luvulla Dalwyini Mdlalosen esi-isä Nhlaka Mdlalose teki taistelussa suuren palveluksen Shakalle, sotakuninkaalle, joka perusti Zulujen kansan. Shaka palkitsi Nhlakan Mdlalosen heimon päällikkyydellä ja antoi tämän arvonimen säilytettäväksi perheessä ikuisiksi ajoiksi.

Valkoiset maanviljelijät ovat ajaneet vuosisadan vaihteessa syntyneen päällikkö Dalwyinin pois tämän esi-isien mailta ja hän on kokenut elämänsä aikana monia kärsimyksiä. Mutta hän sanoo, ettei ole koskaan aiemmin kokenut yhtä ongelmallisia aikoja kuin nykyiset. Hänen ainut lohtunsa on se, ettei hänen enää tarvitse kantaa harteillaan 50 000 jäsenen heimon päällikkyyttä. Viisi vuotta sitten hän luovutti taakan vanhimmalle pojalleen, Jabulanille, joka on nyt heimon päällikkö.

Kuitenkin kun heimon vanhimmat tapavat, vanha päällikkö istuu kunniapaikalla neliön muotoisessa huoneessa, joka on korvannut entisaikojen pyöreän kraalin. Olin sellaisessa kokouksessa mukana muutama päivä sitten päällikkö Dalwyinin kotona, jossa minua kohdeltiin samalla hämmentävällä kunnioituksella kuin menneisyyden brittiuudisasukkaita näiden vieraillessa Shakan luona.

Minut sijoitettiin istumaan päällikkö Dalwyinin oikealle puolelle, hänen vaimonsa istuessa päällikön tuolin takana lattialla polvillaan, hiiskumattoman hiljaa koko ajan. Päällikkö Jabulani istui vanhan päällikön vasemmalla puolella. Oikealla puolellani istui silmälasipäinen nuori mies Johannes, joka toimi tulkinani. Kokouksessa neena ympyrässä oli viisi naista ja kunnioittavan välimatkan päässä kahdeksan miestä, keski-ikä noin 60.

Syy kokoukseen oli päällikköä Jabulaniin paluu, neljä viikkoa aiemmin hän oli paennut Johannesburgiin sanan levittyä siitä, että Inkatha oli aikeissa tappaa hänet. Olin aamulla kyydinyt hänet 250 mailia kotiin Mondloon, harmaiden talojen ja keltavihreiden kukkuloiden maaseudun townshipiin havaitaksemme, että edellisyydenä hänen kotinsa ja autonsa oli poltettu. Päällikkö Jabulaniin paluun jälkeen kaksi ihmistä oli tapettu, useat olivat loukkaantuneet ja yli kymmenen taloa oli poltettu. Näytti siltä, että oltiin kylvämässä siemeniä jälleen yhteen Zulujen sisäiseen konfliktiin.

Päällikkö Jabulani, jonka asema estää häntä antamasta puolueellisia lausuntoja tällaisessa kokouksessa, pysyi hiljaa

suurimman osan ajasta. Vanhimmat puhuivat. Jokainen kysymys herätti vilkkaan keskustelun zuluksi, mutta lopulta aina yksi miehistä kokosi ryhmän tunteet sanoiksi.

Hän pyysi anteeksi sitä, ettei voinut ilmoittaa nimeänsä "turvallisuuksista". Mutta hänen olemuksessaan ei ollut mitään anonyymiä. Hänen ryhtinsä ja eleensä herättivät mielikuvan 1500-luvun espanjalaisesta aatelisesta, erityisesti melankolisine silmineen, epätavallisen hienomuotoisine nenineen ja äärimmäisen tarkkaan trimmatuine lumivalkeisine partoineen.

"Meillä on täällä vakava ongelma. Viime yönä jouduimme nukkumaan vuorilla. Sitä meidän ei ole koskaan aiemmin täytynyt tehdä. Ongelmat alkoivat jo kuukausi sitten, mutta eilen kyse oli siitä, että kwaZulun poliisi hyökkäsi yhdessä Inkathan kanssa. Se oli todella hirveää."

Miksi poliisi toimii Inkathan kanssa? "Koska päällikkö Buthelezi on kwaZulun pääministeri ja hän on poliisiministeri ja on Inkathan johtaja. Joten me tiedämme kyllä niiden Inkathan jäsenten nimet, jotka aiheuttavat kaikki nämä hankaluudet, mutta ei ole ketään estämässä heitä. Heillä on aseet ja meillä vain keihäitä ja keppejä."

Jonkinlainen sisällissota on riehunut Natalissa ja siihen liittyvässä kwaZulun "kotimaassa" viimeiset kuusi vuotta. Mutta Mondlo oli saanut olla rauhassa viime kuun alkuun asti. Konfliktia joudutti täällä se, että päällikkö Jabulani kieltäytyi siirtämästä heimolle kuuluvaa maata Natalista kwaZuluun, omasta päällikkyydestään Inkathan alaisuuteen. Päätös siirrosta tehtiin Pretoriassa huhtikuussa, mutta päällikkö on kiistänyt sen ja nyt maaministeriö tutkii asiaa uudelleen. Kuten kokouksen vanhempien puhemies asian ilmaisi, Inkatha oli ilmeisesti päättänyt että asiaan löytyy yksinkertaisempi ratkaisu. "He ovat päättäneet, että voivat olla varmoja maan saamista, jos tappavat päällikön."

Miksi he eivät sitten vain yksinkertaisesti hyväksy maansiirtoa, liity Inkathan ja siten varmistaa sen, että heidät jätetään rauhaan?

Kesti kolme neljä minuuttia ennen kuin keskustelu rauhoittui. "Siihen on monia syitä. Yksi niistä on se, että neljä ja puoli vuotta sitten kun valkoiset maanviljelijät heittivät jotkut meistä mailtaan, menimme Ulundiin (kwaZulun pääkaupunki) ilmoittamaan tästä. Katsos, me kuuluimme aiemmin Inkathan. Mutta Ulundissa meitä käskettiin vain hyväksymään tapahtunut. Että valkoisilla maanviljelijöillä oli oikeus tehdä niinkuin he olivat tehneet. Ja olemme nyt huomanneet, että monista valkoisista maanviljelijöistä on tullut Inkathan jäseniä — se tekee meidät kovin epäluuloisiksi."

Kannattavatko he sitten ANC:tä? He nyökkäsivät. "Pidämme Mandelasta, koska jopa ollessaan vankilassa hän sanoi, että jos hänet vapautetaan hän jatkaa taistelua puolestamme." Mutta Mandelahan ei ole Zulu vaan Xhosa. "Tärkeintä on, että Mandela taistelee kaikkien eteläafrikkalaisten puolesta."

He olivat tehneet valintansa. Mutta miten he suojelisivat itseään? Kukaan ei tiennyt. "Niin kauan kuin sinä istut siinä kirjoittamassa, olemme turvassa. Mutta kun sinä lähdet, ihmisiä kuolee ja taloja palaa."

Joten lähdin tuntien itseni jokseenkin avuttomaksi, mutta en niin avuttomaksi kuin päällikkö Jabulani, joka tuli takaisin kanssani ahdistuneena pohtien mitä tekisi toisen vaimonsa kanssa saamiensa kolmen lapsen suhteen. Hän sanoi palaavansa Mondloon hakemaan heidät, muttei tiennyt minne viedä heidät. Nyt hän asuu itse Johannesburgissa takahuoneessa vanhimman tyttärensä luona, joka työskentelee kotiapulaisena valkoisessa perheessä.

Suurimman osan matkasta päällikkö oli hiljaa. Hän avautui vähän vasta myöhään illalla. "Katsos, ongelma on se, että Buthelezi on peloissaan kun vaalit lähestyvät, koska hän tietää että suurin osa Zuluista ei äänestä häntä. Ja tästä johtuu, että tulossa on paljon verenvuodatusta. Voit unohtaa rauhan nyt — niin Mondlossa kuin muualakin. Puheet rauhasta ovat turhia. Lisää ihmisiä kuolee."

The Independent 16.10.1992

Yllättävää yhteistyötä

Klipplaatissa on tapahtunut uskomattomia — Afrikaner Weerstandsbewegingin (AWB) paikallisjohtaja on ryhtynyt yhdessä ANC:n kanssa pelastamaan uhattua kaupunkia.

Jos olet Klipplaatissa etsimässä AWB:n paikallisjohtajaa, yritä Black Sashin toimistosta. Tai vaikka biljardisalista, missä hän saattaa olla pelaamassa yhdessä ANC:n jäsenten kanssa.

Johannes Jurie Human ei ole mikään tavallinen AWB:n jäsen. Petyttyään Kansallispuolueen "hampaattomuuteen" ja ajauduttuaan äärioikeistolaiseen politiikkaan hän on äskettäin ANC:n aloitteesta ryhtynyt yhteistyöhön noin 3 000 hengen kaupungin pelastamiseksi.

Iloisesti hän myöntää, että tämä kaveeraaminen ANC:n kanssa saattaa hyvinkin johtaa erottamiseen AWB:stä. Mutta toistaiseksi hän on edelleen paikallinen komentaja. Kotonaan hän esittelee ylpeästi

Eugene Terreblancen muotokuvaa 100 vuotta vanhoissa hienoissa kehyksissä talon kunniapaikalla, hänen sänkynsä päällä. Olohuoneen seinällä on kehystetty kaksoiskappale R1 kivääristä.

Vielä pari kuukautta sitten hän osallistui AWB:n jäsenten erikoisjoukkojen toimiin, joilla pysäytettiin ANC:n marssi Despatchissa. Kertomus Humanin kääntymyksestä on täynnä silkkaa ironiaa.

Kaikki alkoi siitä, kun hän ehdotti kaupunginvaltuustolle, että AWB auttaisi häättämään värilliset asukkaat, jotka eivät olleet maksaneet vuokriaan. Valtuusto toimitti hänelle AWB:n Despatchin johtajalle osoitetun kirjeen, jossa pyydettiin hänen apuaan, ja Human toimitti kirjeen eteenpäin.

Mutta sitten häntä lähestyivät ANC:n paikallisjohtajat, jotka halusivat AWB:n ottavan osaa yhteisön pyrkimyksiin pelastaa Klipplaat aavekaupungin kohtalolta. Kaupungin suurin työnantaja, Spoornet (rautatieyhtiö), aikoi lopettaa paikallisia toimintojaan ja on pelättävissä, että tämä saattaisi johtaa kaupungin kuolemaan. Työttömyysprosentti on jo ennestään noin 70.

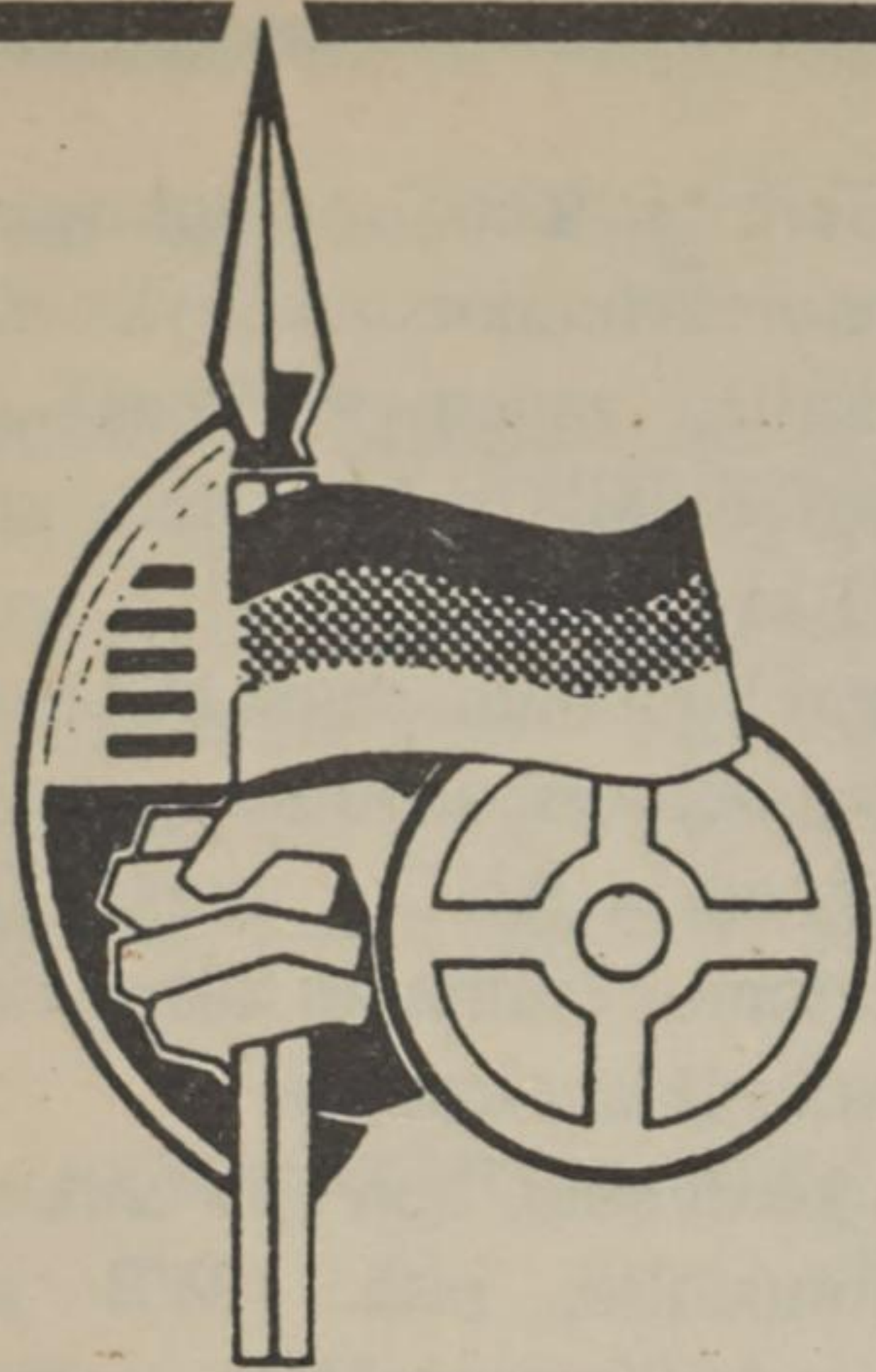
Hän muistaa ANC:n johtajien pelot: "Heille oli sanottu, että he saisivat luodin kalloonsa jos tulisivat talooni". Ensimmäinen tapaaminen oli iloinen yllätys. Hän pystyi yhdistämään erilaiset pelot ja he löysivät yhteisen perustan huolelle kotikaupungistaan.

Toki mielipiteet olivat erilaisia, hän sanoo, mutta AWB ja Konservatiivinen puolue kutsuttiin kaupunginvaltuuston, ANC:n ja Kapmaan paikallishallinnon yhteiseen kokoukseen keskustelemaan yhteisön vaatimuksista. "Toivon, että aloite olisi tullut minulta," hän sanoo tarkoittaen ensimmäiseen kokoukseen johtanutta aloitetta.

Human lingottiin heti kokouksen keskipisteeseen — häntä pyydettiin johtamaan sitä. Siitä lähtien hän on ollut eturintamassa pyrkimyksissä edistää yhteisön kansalaisten vaatimuksia.

Osoittaakseen uuden suuntansa epäileville townshipin johtajille Human on kehoittanut valkoisia kääntymään neuvontatoimiston puoleen, jos heillä on jotain yhteisöön liittyviä ongelmia. Hän rehentelee myös sillä, että hänen ansiostaan kaupungin biljardisali avattiin kaikille asukkaille.

Mutta hän vakuuttaa myös innokkaasti, ettei ole menettänyt kannatustaan valkoisessa yhteisössä. Hän kutsuu sisään muutamia valkoisia asukkaita, jotka vannovat seuraavansa Humania tämän pyrkimyksissä pelastaa Klipplaat.

Hän kannattaa pyrkimyksiä saada sekä valkoisen että mustan kaupunginvaltuuston jäsenet eroamaan. Iloiten hän toteaa, että kolme valkoista valtuutettua on jo eronnut, jättäen jäljelle vain pormestarin, apulaispormestarin ja yhden muun valtuutetun. Kaksi kolmesta mustasta valtuutetusta erosi Wongalethun valtuustosta ja kolme neljästä Prinsvalen komitean jäsenestä.

"Uskon, että meillä kaikilla on tulevaisuus täällä Etelä-Afrikassa," hän sanoo.

Human syntyi Port Elizabethissä, varttui Lounais-Afrikassa (Namibia) ja palasi 1970-luvun alussa itäiselle Kapmaalle asetuakseen Uitenhageen. Viimeiset kolme vuotta hän on asunut Spoornetin rakennuttamassa vaatimattomassa talossa.

"Olin Kansallispuolueen jäsen kunnes Mandela rupesi puhumaan kansallistamisesta. Se oli minulle liikaa. Voin hyväksyä sen, että kapitalismi on ihmisten vihollinen, mutta kun ihmiset alkavat puhua minun pankkini kansallistamisesta, ryhdyn taisteluun."

Silloin hän sai tarpeekseen "hampaattomasta" Kansallispuolueesta ja liittyi Konservatiiviseen puolueeseen ja myöhemmin AWB:hen.

Mutta omien sanojensa mukaan Human on periaatteen mies, joka uskoo, että kaikkien — niin mustien kuin valkoistenkin — eteläafrikkalaisten tulisi osallistua politiikkaan. "Uskon kaikkia koskeviin ihmisoikeuksiin. Ihmisten tulisi taistella ihmisoikeuksistaan."

Hän sanoo Kansallispuolueen muuttaneen pelkäksi välittäjäksi, joka on menettänyt ne ainekset, jotka tekivät siitä puolueen.

Nyt häntä motivoi Klippilaatin pelastaminen. "Haluan kehottaa kaikkia eteläafrikkalaisia auttamaan Klippilaatia taloudellisesti, niin että se pystyy hoitamaan velkansa, jotta pääsemme eteenpäin. Uskon että voimme selvittää ongelmamme yhteisessä foorumissa." Hän sanoo ehkä vielä ryhtyvänsä rahankeräykseen auttaakseen kaupungin pelastamisessa.

"Tarvitsemme tänne kehitystä, jotta ihmiset saisivat töitä." Hän puhuu villanpeustusta, joka voisi tuoda satoja työpaikkoja, onhan Klippilaat mohairin ja villan kaupan keskuksessa. "Meidän pitää saada tämä taakka harteiltamme, jotta voimme edetä positiivisesti."

Weekly Mail 23.10.1992

USA pettyy ellei vaaleja pidetä ensi vuonna

Yhdysvaltain Afrikan asioiden apulaisministeri Herman Cohen varoitti tiistaina (13.10.), että Yhdysvaltain hallitus on "erittäin pettynyt ellei vaaleja järjestetä vuonna 1993". Puhuessaan tiedotusvälineiden edustajille Johannesburgissa Cohen sanoi, että Yhdysvallat ei halua asettaa mitään aikataulua neuvotteluille, mutta ellei poliittiseen ratkaisuun päästä pian, taantuu talous pisteeseen, josta sitä ei enää saa nostettua.

Kommentoidessaan presidentti F.W. de Klerkin maanantaista puhetta parlamentin avajaisissa Cohen varoitti Etelä-Afrikan hallitusta pitämästä demokratiakehitystä väkivallan panttivankina. "Näin tekemällä he luovuttavat terrorismille," hän sanoi. Väkivaltaisuuksissa on mukana elementtejä, jotka eivät halua prosessin etenevän.

De Klerk sanoi puheessaan, ettei minäkäänlaiset perustuslakia koskevat sopimukset ole mahdollisia ennen kuin poliittinen väkivalta on saatu vähenemään. Cohen sanoi kuitenkin, ettei väkivalta saisi hänen mielestään olla este päätöksentekoprosessissa. Hän ilmaisi toivovansa, että ANC ja hallitus sopisivat "päälinjoista" tulevaisuuden järjestelyistä ennen kuin menevät perustuslakia säätävään neuvostoon. "Neuvotteluita ei pitäisi ohittaa. Tämä on minun tärkein viestini."

Hän sanoi, että on epätodennäköistä, että USA:n apu Etelä-Afrikalle nousee, johtuen

rajoituksista budjetissa. Hän lisäsi, että Maailmanpankin ja Kansainvälisen Valuuttarahaston toiminnot Etelä-Afrikassa voisivat olla avain taloudelliseen kasvuun. Yhdysvallat voisi poistaa esteet Kansainvälisen Valuuttarahaston operaatioilta kunhan Etelä-Afrikkaan perustetaan monirodullisen luonteen saava hallitus.

Cohen sanoi Yhdysvaltain edelleen sivan liittovaltiojärjestelmää Etelä-Afrikkaan, mutta hän uskoi, että keskushallinnolla pitäisi olla riittävästi valtaa ja voimavaroja apartheidin aiheuttamien vääristymien korjaamiseen.

Tavattuaan ANC:n presidentin Nelson Mandelan tiistaiaamuna hän sanoi suhtautuvansa positiivisesti järjestön "merkittävään evoluution" talousajattelussa. Hänen mukaansa ANC:ssä näytti vallitsevan konsensus siitä, että yksityisen sektorin tulisi olla vahva ja sillä tulisi olla ensisijainen asema yhteiskunnassa.

Cohen on Etelä-Afrikassa osallistukseen eteläisen Afrikan Yhdysvaltain suurlähettiläiden konferenssiin, jossa keskustellaan USA:n politiikasta. Hän on jo käynyt keskusteluja Mandelan ja ulkoministeriön virkailijoiden kanssa, ja hänen on tarkoitus tavata tuomari Goldstone ennen lähtöään maasta tällä viikolla. Hän sanoi, ettei hänellä ole välittömästi aikeita vieraila uudelleen Etelä-Afrikassa.

Reuter 13.10.1992

Apartheidin Polttopiste on kuukausittain ilmestyvä julkaisu. Lehden voi tilata ANC:n toimistosta. Lehden tilaaminen ei maksu mitään, mutta lahjoituksia lehden tukemiseksi otetaan kiitollisuudella vastaan. Lehden tukiilin numero on PSP 84477-4. Tämän lehtisen artikkelit ovat suoria lainauksia lehäleikkeistä, eikä niissä esitetty mielipiteet välttämättä ole ANC:n mielipiteitä. Julkaistija: ANC, PL 336, 00531 HELSINKI.